

Decor

De George Bacovia

Copacii albi, copacii negri

Stau goi în parcul solitar

Decor de doliu funerar...

Copacii albi, copacii negri.

În parc regretele plâng iar...

Cu pene albe, pene negre

o pasăre cu glas amar

Străbate parcul secular...

Cu pene albe, pene negre...

În parc fantomele apar...

Si frunze albe, frunze negre;

Copacii albi, copacii negri;

Si pene albe, pene negre,

Decor de doliu funerar...

În parc ninsoarea cade rar...

Lacustră

De George Bacovia

De-atâtea nopți aud plouând,

Aud materia plângând...

Sînt singur, și mă duce un gând

Spre locuințele lacustre.

Și parcă dorm pe scânduri ude,

În spate mă izbește-un val --

Tresar prin somn și mi se pare

Că n-am tras podul de la mal.

Un gol istoric se întinde,

Pe-același vremuri mă găsesc...

Și simt cum de atîta ploaie

Pilonii grei se prăbușesc.

De-atâtea nopți aud plouând,

Tot tresărind, tot așteptând...

Sînt singur, și mă duce-un gând

Spre locuințele lacustre.

Frig
De George Bacovia

Sunt lângă un gard rupt,
Și vântul bate cu frunze ude -
Sunt mai urât, sunt supt,
Frigul începe sticla s-o asude.

Pe strada aplecată la vale
E-o toamnă ca o poezie veche -
Vântul împinge fusta femeilor în cale,
Cu una din ele nu mai putem fi o pereche.

Toamna rupe afișe și flori,
E mai trist departe-n prăpăstii -
Să faceți foc pe zi de mai multe ori;
O, trebuie să fie trist departe-n prăpăstii...
Fulgi de zăpadă rătăcitori...

Nervi de toamnă
De George Bacovia

E toamnă, e foșnet, e somn...
Copacii, pe stradă, oftează;
E tuse, e plânset, e gol...
Și-i frig, și burează.

Amanții, mai bolnavi, mai triști,
Pe drumuri fac gesturi ciudate -
Iar frunze, de veșnicul somn,
Cad grele, udate.

Eu stau, și mă duc, și mă-ntorc,
Și-amanții profund mă-ntristează -
Îmi vine să râd fără sens,
Și-i frig, și burează.